

مکر در آن قیامت ازین بگذرد
ز سر تو گفتم گیم من شکار
نداری خبر ای علی بن من
ندیده ز خست گشته گفتم در رخ
ایا زلفی فتح بادت خدا
ازین کو میماند نوع سخن
در آینه کی چون ایتم سخن
پوری دو صد از پی او
چو گوید ای در میانند پدید
فتاده بودش چهار صد مرد
شده چهار صد مرد آنجا کوه
تن ایتم اتجا فتاده چوماه
بیت آن پسر ایتم نام در

ستاره

مرا بر پیریل تو فرود آید
بشار خودم گشت این رود
که افتاد در تیغ آن ماه من
چنگل بجان گشته گفتم در رخ
پجوی ازین با آن جوان ما
لجینا پسر شتر ابریدن آن
مکر ایتم ایتم از آنجا که خست
کس مکر در آن کسب را در زینت
بمیدان لشکر چو میگردید
ز شمشیر ایتم در آن کارزار
چو بنگر زیزه غلطید در خاک
بگرد پیرش ز نکیبا اسپناه
بغیر آنکه خود آتشک ناله

ایتم
بهرند اسپه سالار
بملا

ایا ندیم سپهر را برانگینند
که تا که محمد بیاید سکه خیر
چنین واقعه کس ندانند
در رخ ایتم شاه شورش بنا
ز پیش محمد جوان شهنواز
صحابه ای داشت دره نظر
از آن روز که او بیت عبا
شکار که افتادش از نظر
چو هنگام رحلت باقر رسید
دل بر تیغی را پس اندوه خا
بلاداشت چو تلخ آمد بقر
ز تلخ لکام او فرود گشت
بگفتا بقبر حور است این

ایا نرو از آن گشت بگرختند
کنند حال جمله زهر و بر
که افتاد تا که بان شه سپهر
گشتند او را سپهر با لکمان
بگرد او بخت سپهر بشار
که از جهالت بود تا نماز دیکه
بصد مرد در چنگ در کار بند
بگردی ز درون در آنجا مکر
گشت از زوال بنامند پدید
بشد تنه از قبر او آب
بشد در دانش با نند زهر
و با دل پینه آتش بخت
مکر زهری جان شهابت این